

Súd: Okresný súd Bratislava III
Spisová značka: 43C/17/2010
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1310201473
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 02. 2012
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Klepáčová
ECLI: ECLI:SK:OSBA3:2012:1310201473.12

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava III v Bratislave, v konaní pred samosudkyňou JUDr. Annou Klepáčovou, v právnej veci navrhovateľa: L. U., nar. XX.XX.XXXX, bytom W. XX, Q., štátny občan SR, proti odporcovi: Ústredie práce, sociálnych vecí a rodiny, so sídlom Špitálska 8, Bratislava, IČO: 30 794 536, vo veci porušenia zásady rovnakého zaobchádzania zaplatením náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 25 000,- eur, takto

rozhodol:

Súd návrh zamietá.
Súd náhradu trov konania odporcovi nepriznáva.

odôvodnenie:

Navrhovateľ neúplným podaním zo dňa 12.02.2010, doplnený podaním zo dňa 15.03.2010 /č. I.18/, v spojení s podaním zo dňa 19.08.2010 /č. I.43/ a podaním zo dňa 19.10.2010 žiadal, aby súd uložil odporcovi povinnosť priznať navrhovateľovi peňažný príspevok na kúpu motorového vozidla ako aj kompenzáciu zvýšených výdavkov súvisiacich so zabezpečením prevádzky motorového vozidla, podaním zo dňa 15.03.2010 o tento nárok rozšíril pôvodný žalobný petít zo dňa 12.02.2010 aby odporca podľa § 9 ods.2 antidiskriminačného zákona upustil od svojho konania / prvý nárok/, na základe ktorého sa podľa § 9 ods.3 antidiskriminačného zákona domáhal náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch pôvodne vyčíslenej vo výške 15 000,- eur. / druhý nárok/.

Skôr, než súd v rámci prípravy pojednávania mohol vykonať úkony smerujúce k zisteniu stanoviska odporcu k žalobe, uznesením podľa § 43 ods.1 OSP /čl.41/ zo dňa 04.08.2010 súd vyzval navrhovateľa na odstránenie väd a doplnenie žalobného petitu o prvom nároku, uplatnenom v neúplnom podaní zo dňa 12.02.2010.

Podaním zo dňa 19.10.2010 navrhovateľ vzal späť návrh na začatie konania sčasti I o prvom nároku, a v tejto časti žiadal konanie zastaviť.

Uznesením č. k. 43C/17/2010-57 zo dňa 16.03.2011 súd zastavil konanie v časti povinnosti odporcu priznať navrhovateľovi peňažný príspevok na kúpu motorového vozidla ako aj kompenzáciu zvýšených výdavkov súvisiacich so zabezpečením prevádzky motorového vozidla /v tejto časti uplatnený nárok nespadal do právomoci súdov/ v spojení s určením, aby odporca upustil od svojho konania . Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 08.04.2011.

Zmenou návrhu na začatie konania podľa § 95 ods.1, 2 OSP zo dňa 18.10.2010 /č. I. 53/ navrhovateľ rozšíril žalobný petít o určenie, že Rozhodnutie Ústredia práce, sociálnych vecí a rodiny číslo: 3625/2005-OPPK/KLD zo dňa 20.07.2005 sa zrušuje a vec sa vracia Okresnému úradu sociálnych vecí a rodiny v Bratislave na nové prejednanie a rozhodnutie.

Uznesením č. k. 43C/17/2010-55 zo dňa 13.01.2011 súd zmenu návrhu na začatie konania o tomto rozšírenom nároku navrhovateľa nepripustil podľa § 95 ods. 2 veta druhá OSP. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 08.02.2011.

Skutkovo návrh vo veci samej o primerané zadostučinenie v peniazoch vo výške 15 000,- eur /pôvodne druhý nárok/ navrhovateľ proti odporcovi odôvodnil v článku I-II žaloby tvrdením, že na základe žiadostí zo dňa 14.05.2001 Okresný úrad sociálnych vecí a rodiny vyhovel jeho žiadosti a priznal mu peňažný príspevok na kompenzáciu zvýšených výdavkov so zabezpečením prevádzky osobného motorového vozidla. Navrhovateľ dňa 10.06.2002 požiadal Okresný úrad sociálnych vecí a rodiny v Bratislave o peňažný príspevok na kúpu osobného motorového vozidla / ďalej len OMV/. Rozhodnutím zo dňa 23.08.2002 tento správny orgán jeho žiadosť zamietol s odôvodnením, že navrhovateľ je vlastníkom OMV. Krajský úrad v Bratislave rozhodnutím zo dňa 29.10.2002 odvolanie navrhovateľa proti tomuto rozhodnutiu zamietol. Navrhovateľ opätovne dňa 21.05.2003 požiadal Okresný úrad sociálnych vecí a rodiny v Bratislave o peňažný príspevok na kúpu OMV. Posudkom č.2003/11138 zo dňa 16.09.2003 bola jeho žiadosť zamietnutá s odôvodnením, že je vlastníkom OMV. Dňa 27.2.2004 bol navrhovateľ posudkom 2004/0850/MTM Okresného úradu sociálnych vecí a rodiny /navrhovateľom nesprávne označený orgán štátnej správy/ posúdený v oblasti mobility so zníženou pohybovou schopnosťou ako fyzická osoba /ďalej len FO/ odkázaná na individuálnu prepravu osobným motorovým vozidlom.

V článku III - VI tejto žaloby navrhovateľ ďalej uviedol, že podaním zo dňa 05.04.2005 požiadal ako občan s ťažkým zdravotným postihnutím, so zníženou pohybovou schopnosťou a odkázaný na individuálnu prepravu motorovým vozidlom s odkazom k § 53 ods.1 zákona o sociálnej pomoci č. 195/1998 Z. z. v znení neskorších predpisov Okresný úrad sociálnych vecí a rodiny v Bratislave o kompenzáciu na zmiernenie tohto znevýhodnenia v zmysle § 53 ods.1 zákona o sociálnej pomoci poskytnutím peňažného príspevku na kúpu motorového vozidla a kompenzáciu zvýšených výdavkov súvisiacich so zabezpečením prevádzky motorového vozidla podľa § 61 ods.1 zákona o sociálnej pomoci.

Rozhodnutím č.2005/03496 zo dňa 15.04. 2005 Okresný úrad sociálnych vecí a rodiny v Bratislave žiadosť navrhovateľa zamietol s odôvodnením, že navrhovateľ osobné motorové vozidlo potrebuje na výkon zamestnania a nie na zabezpečenie cesty do zamestnania. Odvolanie navrhovateľa proti rozhodnutiu tohto správneho orgánu zamietol Krajský úrad v Bratislave rozhodnutím č.3265/2005-0PPK/KLD zo dňa 20.07.2005 s odôvodnením, že navrhovateľ je schopný samostatnej chôdze bez použitia pomôcky, prípadne s pomocou francúzskej barly. Je schopný zísť k zastávke prostriedkov verejnej hromadnej dopravy, nastúpiť do nich a vystúpiť z nich a zvládnuť v nich situáciu. Nakoľko nie je odkázaný na individuálnu prepravu osobným motorovým vozidlom, odbor posudkových činností Ústredia práce, sociálnych vecí a rodiny = odporca peňažný príspevok na kúpu osobného motorového vozidla ako formu kompenzácie určenej na prekonanie alebo zmiernenie sociálnych dôsledkov navrhovateľovi ako FO ŤZP neoznačil.

Navrhovateľov zdravotný stav ako FO ŤZP s obmedzenou pohybovou schopnosťou bol od roku 2001 posudkovou činnosťou posudzovaný ako FO ŤZP odkázaný na individuálnu prepravu osobným motorovým vozidlom. Napriek tomu, že zdravotný stav navrhovateľa sa nijak nezlepšil, posudkovou činnosťou odporcu v roku 2005 bol zdravotný stav navrhovateľa v jeho posudku posúdený na základe nedostatočne zistených podkladov v neprospech odporcu, bez toho, aby navrhovateľa vypočul, umožnil navrhovateľovi sa vyjadriť k podkladom, z ktorých odporca vychádzal ako aj spôsobu zistení, z ktorých odporca vo svojom posudku vychádzal.

Na základe opisu právne významných skutkových tvrdení v návrhu na začatie konania sa navrhovateľ domnieva, že konaním odporcu bolo porušené jeho právo na sociálne začlenenie sa do spoločnosti ako fyzickej osoby s ťažkým zdravotným postihnutím pri zachovaní jeho ľudskej dôstojnosti, pri realizácii jeho práva ako ústavou garantovaných zárukách zmiernenia sociálneho dôsledku ťažkého zdravotného postihnutia v porovnaní s fyzickou osobou s porovnateľným zdravotným postihnutím a za rovnakých podmienok, ktoré nie je objektívne z dôvodu svojho zdravotného stavu schopný prekonať sám. Navrhovateľ má za to, že vo vzťahu k jeho osobe bola zo strany odporcu na základe citovaných posudkov a rozhodnutí odporcu porušená zásada rovnakého zaobchádzania v zmysle antidiskriminačného zákona č. 365/2004 Z. z. v sociálnej oblasti diskrimináciou pri kompenzácii sociálneho dôsledku jeho ťažkého zdravotného stavu v oblasti mobility takej intenzity, že nedodrzaním zásady rovnakého zaobchádzania bola značným spôsobom znížená jeho dôstojnosť, čo navrhovateľovi dôvodne zakladá nárok na

náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorú náhradu vyčíslil sumou 15 000,- eur /pred pripustením zmeny návrhu na pojednávaní dňa 07.07.2011/ č. I.107/.

Na preukázanie dôvodnosti skutkových tvrdení žiadal navrhovateľ vykonať listinné dôkazy pripojené k návrhu:

- posudok Okresného úradu Bratislava III zo dňa 14.09.2001 / čl.3/
- rozhodnutie Okresného úradu Bratislava III zo dňa 24.09.2001 / čl.4/
- posudok Okresného úradu Bratislava III zo dňa 26.06.2002 / čl.5/
- rozhodnutie Okresného úradu Bratislava III zo dňa 23.08.2002 /čl.6/
- posudok Krajského úradu v Bratislave zo dňa 29.10.2002 / čl.7/
- rozhodnutie Krajského úradu v Bratislave zo dňa 07.11.2002 / čl.8/
- rozhodnutie Okresného úradu Bratislava III zo dňa 29.01.2003 / čl.9/
- posudok Okresného úradu Bratislava III zo dňa 16.09.2003 / čl.10/
- posudok Úradu práce sociálnych vecí a rodiny Bratislava zo dňa 27.02.2004 / čl.11/
- posudok Úradu práce sociálnych vecí a rodiny v Bratislave zo dňa 08.04.2005 / čl. 12/
- rozhodnutie Úradu práce sociálnych vecí a rodiny v Bratislave zo dňa 08.04.2005 / čl. 13/
- rozhodnutie Úradu práce sociálnych vecí a rodiny v Bratislave zo dňa 08.04.2005 číslo: 2005/03496 / čl. 13/

- rozhodnutie Ústredia práce sociálnych vecí a rodiny zo dňa 20.07.2005 číslo: 3265-OPPK/KLD / čl.14 - 15/

Na návrh navrhovateľa uznesením č. k: 43C/17/2010-27 zo dňa 25.05.2010 súd priznal navrhovateľovi oslobodenie od súdnych poplatkov celkom podľa § 138 ods.1 OSP.

Na návrh navrhovateľa súd podľa § 30 ods.1 v spojení s § 31 ods.1 OSP uznesením čk:43C/17/2010-30 zo dňa 25.05.2010 ustanovil navrhovateľovi zástupcu: Centrum právnej pomoci v rozsahu zastupovania navrhovateľa v konaní pred súdom I. stupňa a v odvolacom konaní.

Doplňujúcim podaním navrhovateľa v zastúpení ustanoveného zástupcu zo dňa 02.08.2010 / čl.46-47/ navrhovateľ označil ďalšie dôkazy, ktoré žiadal vykonať:

- výsluch svedka T. K., bytom W.G. XX, Q.

- uložiť odporcovi povinnosť predložiť spisy, komu a za akých podmienok odporca poskytol príspevok na kúpu osobného motorového vozidla / ďalej len OMV/

V tomto doplňujúcom podaní navrhovateľ označil len citáciu § 10 ods.2, § 49 ods.1, 2, § 49 ods.3, §50 ods.1, § 52 ods.1, § 53 ods.1 zákona o sociálnej pomoci č.195/1998, § 32 ods.1, § 33 ods.2 Zákona o správnom konaní a ďalej skutkovo návrh vo veci samej doplnil len všeobecným tvrdením, že :

Odporca nezisťoval presne skutočný stav vecí, neobstaral si potrebné podklady pre rozhodnutie, nevyzval navrhovateľa, či pred vydaním rozhodnutia uplatňuje právo vyjadriť sa k jeho podkladom, k spôsobu jeho zistenia, prípadne či navrhuje doplnenie dokazovania, odporca navrhovateľa zavádzal v posudkoch, na základe čoho protiprávne zamietol jeho žiadosť o príspevok na kúpu OMV. Odporca svojim rozhodnutím bránil navrhovateľovi zmiernenie alebo prekonanie sociálnej núdze a zabránil mu v integrácii do spoločnosti. /cit. § 1 zákona o sociálnej pomoci/. Navrhovateľ si pre svoj zdravotný stav nemohol zabezpečiť starostlivosť o svoju osobu, starostlivosť o svoju domácnosť a uplatňovanie svojich práv a právom chránených záujmov alebo kontakt so spoločenským prostredím najmä vzhľadom na jeho nepriaznivý zdravotný stav / cit. § 10 ods.1 zákona o sociálnej pomoci/. Jednou z možností bolo riešenie sociálnej núdze formou peňažného príspevku na kompenzáciu / opäť citácia § 11 ods.1, písm. e/, zákona o sociálnej pomoci, ktorý je určený na prekonanie alebo zmiernenie sociálnych dopadov / cit. § 49 ods.1 zákona o sociálnom zabezpečení/ s poukazom opäť len na citáciu § 49 ods. 2 tohto zákona. Dôvodnosť požadovanej náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch navrhovateľ ďalej skutkovo vymedzil len cit. znenia §§ 2 ods.1, 2a ods.3,5 ods.1,2,9 ods.1 zákona č.365/2004 Z.z.v znení neskorších predpisov / ďalej len antidiskriminačný zákon/.

Podaním zo dňa 14.04.2011 /čl.61/ navrhovateľ žiadal doplniť dokazovanie uložením povinnosti odporcovi:

- predložiť súdu prehľad žiadostí podľa § 61 zákona č.195/1998 Z.z. s uvedením svojich rozhodnutí za obdobie od 4/2005 do 12/2008 a nasl.
- predložiť súdu prehľad žiadostí podľa § 34 zákona č.447/2008 Z.z. za obdobie od 01/2009 po súčasnosť.

Vyjadrenie odporcu k návrhu na začatie konania na výzvu súdu v rámci prípravy pojednávania:

Odporca písomným podaním zo dňa 18.05.2011 / čl. 66-68/ žiadal návrh navrhovateľa zamietnuť v celom rozsahu ako nedôvodný.

Predovšetkým namietal nedostatok vecnej pasívnej legitímácie na strane odporcu k uplatnenému nároku navrhovateľa podľa § 9 ods.3 zákona č.365/2004 Z.z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou a o zmene a doplnení niektorých zákonov / ďalej len antidiskriminačný zákon / k náhrade nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 15 000,- eur tak, ako ju navrhovateľ skutkovo vymedzil v žalobe.

Podľa § 11 ods. 2 antidiskriminačného zákona odporca na svoju obranu ako v žalobe označený subjekt /11 ods.1 antidiskriminačného zákona/, ktorý mal porušiť zásadu rovnakého zaobchádzania voči navrhovateľovi oznámil súdu, že pokiaľ ide o navrhovateľom vymedzené skutkové tvrdenia žaloby a k nej viažúce sa a pripojené listinné dôkazy navrhovateľom, odporca nijak neporušil zásadu rovnakého zaobchádzania v sociálnom zabezpečení v oblasti prístupu a poskytovaní štátnej sociálnej podpory navrhovateľovi podľa zákona č.195/1998 o sociálnej pomoci z dôvodov jeho zdravotného postihnutia / § 2 ods.1 antidiskriminačného zákona v spojení s § 5 ods1,2, písm. a) antidiskriminačného zákona/.

O všetkých žiadostiach navrhovateľa konal ako orgán štátnej správy v oblasti sociálnej starostlivosti a štátnych sociálnych dávok od roku 2001 až do 31.12.2003 Okresný úrad Bratislava III, odbor sociálnych vecí a Krajský úrad v Bratislave, odbor sociálnych vecí ako odvolací orgán. V čase podávania žiadostí navrhovateľom, skutkovo označených a vymedzených v čl. I-II žaloby nebolo rozhodovanie vo veci sociálnej pomoci vo vecnej príslušnosti Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny SR, Ústredia práce, sociálnych vecí a rodiny a úradu práce, sociálnych vecí a rodiny. Ministerstvo práce, sociálnych vecí a rodiny, rovnako ako aj Ústredie práce, sociálnych vecí a rodiny ani nemohlo kontrolovať okresné úrady a ani celé správne konanie okresných úradov z dôvodu, že tieto úrady boli v tom čase v pôsobnosti Ministerstva vnútra až do 31.12.2003. Až účinnosťou zákona č.453/2003 Z.z. prešla agenda okresných úradov na úrady práce, sociálnych vecí a rodiny v oblasti sociálnych vecí, preto odporca ako druhostupňový správny orgán nemohol o týchto žiadostiach navrhovateľa vôbec konať ako druhostupňový správny orgán.

S poukazom k § 10 ods.18 zákona č.453/2003 Z.z. v znení neskorších predpisov v spojení s § 68 písm. a), bod.2.,písm.c), bod.1 zákona o sociálnej pomoci výlučne Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny v Bratislave vydal posudky/ vid' posudok číslo 2004/0850/MTM zo dňa 27.02.2004 a posudok číslo 2005/0216-ZKV zo dňa 08.04.2005 / o miere funkčnej poruchy navrhovateľa, vrátane toho, či navrhovateľ je občanom s ťažkým zdravotným postihnutím, o sociálnych dôsledkoch tohto postihnutia a navrhoval v ňom formy kompenzácie.

Odporca na svoju obranu ďalej poukázal na ust. § 67 písm. e) zákona o sociálnej pomoci a vyslovil právny názor, že rozhodovanie o uplatnenom nároku navrhovateľa na peňažný príspevok na kompenzáciu nespadá do právomoci odporcu, nakoľko túto právomoc rozhodovať o poskytnutí peňažných príspevkov na kompenzáciu sociálnych dôsledkov ťažkého zdravotného postihnutia / ďalej len ŽZP/ má podľa tohto zákona úrad práce., odporca vydáva posudok len pri rozhodovaní v druhom stupni o miere funkčnej poruchy , o tom, či je občanom s ťažkým zdravotným postihnutím, o sociálnych dôsledkoch tohto postihnutia a navrhuje v ňom formy kompenzácie . Jeho právoplatné rozhodnutie vo veciach sociálnej pomoci je preskúmateľné súdom, pričom zo skutkového vymedzenia žaloby nevyplýva,

či navrhovateľ v konaní o svojej žiadosti zo dňa 05.04.2005 využil oprávnenie podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti OSP / správne súdnictvo /.

Ďalej odporca uviedol, že na základe žaloby navrhovateľa zo dňa 14.03.2006 bolo v konaní vedenom na Krajskom súde v Bratislave, sp.zn.2S 301/06 preskúmané právoplatné rozhodnutie odporcu č : AA/2006/02218-OPPK - dv. zo dňa 09.02.2006, ktorým rozhodnutím odporca v druhom stupni zamietol odvolanie navrhovateľa a odvolaním napadnuté rozhodnutie Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava, odbor sociálnych vecí číslo 2005/05936 zo dňa 11.10.2005, ktorým nebolo vyhovené žiadosti navrhovateľa a nebol mu priznaný peňažný príspevok na kompenzáciu zvýšených výdavkov súvisiacich so zabezpečením prevádzky osobného motorového vozidla odporca potvrdil. Krajský súd v Bratislave žalobu navrhovateľa zamietol a v odôvodnení svojho rozsudku konštatoval, že v súvislosti so žiadosťou o kompenzáciu správne orgány správne zistili skutkový stav veci, najmä zdravotný stav navrhovateľa, tento po právnej stránke aj správne posúdili. Správne orgány oboch stupňov si osvojili závery zdravotných posudkov navrhovateľa, ktoré boli vypracované tak pre účely prvostupňového, ako aj pre účely odvolacieho konania, ktorých závery sú v podstatných bodoch zhodné. Z oboch zdravotných posudkov vyplýva, že navrhovateľ je ťažko zdravotne postihnutou osobou, ktorej pohybové schopnosti sú sťažené a obmedzené, nie však do tej miery, aby navrhovateľ nebol schopný používať prostriedky verejnej prepravy. Zistené závery vychádzajú z posúdenia zdravotného stavu navrhovateľa na základe dostupnej zdravotnej dokumentácie, podľa názoru súdu náležite odôvodnené a nevytvárajú prakticky žiaden priestor pre pochybnosti o ich správnosti z lekárskeho hľadiska. Krajský súd v Bratislave v danej veci mal za to, že všeobecné tvrdenia navrhovateľa a jeho subjektívne pocity bez doloženia príslušných odborných stanovísk lekárov alebo iných hodnoverných dôkazov, nie sú dostatočným podkladom pre revíziu záverov posudkových lekárov, na základe ktorých oba správne orgány rozhodli.

Ďalej odporca vo svojom písomnom vyjadrení k návrhu uviedol, že antidiskriminačný zákon, od ktorého navrhovateľ odvodzuje proti odporcovi žalovanú náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch nadobudol účinnosť až dňom 1.júla 2004, ktorým dňom zakladá právne účinky zákazu diskriminácie / priamej, nepriamej/ do budúcnosti, preto zo žaloby navrhovateľa nie je vôbec zrejme na akom právnom základe došlo k jeho diskriminácii a súčasne k vzniku nároku na nemajetkovú ujmu od roku 2001 do roku 2004 konaním odporcu.

Ani listinné dôkazy, pripojené k návrhu na začatie konania podľa vyjadrenia odporcu nepreukazujú, že rozhodnutie odporca vo veci poskytnutia peňažného príspevku na kompenzáciu dôsledkov ŤZP bolo v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania. Navrhovateľ nepreukázal, že by nezákonným konaním a rozhodovaním odporcu bolo ohrozené jeho zdravie, česť a ľudská dôstojnosť. Nepreukázal ani to, že navrhovateľom označené rozhodnutie odporcu zhoršilo zdravotný stav navrhovateľa.

Odporca taktiež poukázal na to, že podľa antidiskriminačného zákona zásada rovnakého zaobchádzania v sociálnom zabezpečení sa uplatňuje len v spojení s právami osôb ustanovenými osobitnými zákonmi v oblasti prístupu a poskytovania sociálnej pomoci / § 5 ods.1 písm. a) zákona o sociálnej pomoci/. V súvislosti s námietkami navrhovateľa, skutkovo vymedzené v žalobe odporca uviedol, že právny nárok na navrhovateľom požadovanú kompenzáciu na kúpu OMV ako aj peňažného príspevku na kompenzáciu zvýšených výdavkov so zabezpečením prevádzky OMV neexistuje, nakoľko ide o príspevok fakultatívny. Ak teda odporca ako odvolací orgán vo svojom rozhodnutí rovnako ako prvostupňový správny orgán dospeli k záveru, že navrhovateľovi príspevok na kúpu OMV a kompenzáciu nákladov neposkytne, nemožno v jeho postupe a rozhodnutí sledovať nezákonnosť, lebo rozhodol tak, ako mu to zákon umožňuje. (rozsudok NS SR sp.zn.1 SŽ-o-KS 32/04 zo dňa 27.januára 2004). Navrhovateľ v návrhu na začatie konania cituje rôzne ustanovenia zákonov a Ústavy SR ale konkrétne neuvádza, že došlo k diskriminácii. Navyiac k návrhu pripojil posudky a rozhodnutia z ktorých vyplýva, že kompenzácie mu boli poskytnuté.

Na preukázanie dôvodnosti obrany, že odporca neporušil zásadu rovnakého zaobchádzania vo vzťahu ku žiadnej navrhovateľom skutkovo vymedzenej skutočnosti v žalobe pripojil listinné dôkazy / 11 ods.2 antidiskriminačného zákona/:

1/ rozhodnutie Ústredia práce, sociálnych vecí a rodiny číslo AA/2008/13342-NSVOPPK/ KLD zo dňa 21.10.2008 / čl. 69-70/

2/ posudok Ústredia práce, sociálnych vecí a rodiny číslo AA/2008/13462-NSVOPC zo dňa 13.10.2008 / čl.71-72/

3/ rozhodnutie Ústredia práce, sociálnych vecí a rodiny číslo AA/2010/7198-NSVOPPK/ KLD zo dňa 4.5.2010 / čl.73-74/

4/ rozsudok Krajského súdu v Bratislave čk: 2 S 301/06-64 zo dňa 03.10.2007 / čl.75-76/

5/ rozhodnutie Ústredia práce, sociálnych vecí a rodiny číslo AA/2006/02218-OPPK/ dv zo dňa 9.2.2006 / čl.77/

6/ rozhodnutie Ústredia práce, sociálnych vecí a rodiny číslo AA/2006/02217-OPPK/ dv zo dňa 9.2.2006 / čl.78/

7/ posudok Ústredia práce, sociálnych vecí a rodiny číslo OPČ - 4954/2005 zo dňa 30.1.2006 / čl. 79/.

Na prejednanie vecí súd nariadil pojednávanie dňa 20.06.2011, ktoré pojednávanie súd pre ospravedlnenú prekážku na strane odporcu odročil bez meritórneho prejednania vecí a bez vykonania dokazovania, na ktorom navrhovateľ predložil súdu ďalšie listinné dôkazy / čl. 88/ celkom 5 posudkov Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v BRATISLAVE iných občanov ŤZP s rovnakou mierou funkčnej poruchy v sociálnych dôsledkoch mobility:

1/ posudok číslo: 2005/0051-MTM zo dňa 28.01.2005

2/ posudok číslo: 2005/0119-JTO zo dňa 28.10.2005

3/ posudok číslo: 2005/0065 HM zo dňa 30.09.2005

4/ posudok číslo: 2003/06099 zo dňa 26.02.2004

5/ posudok číslo: 2004/16728 zo dňa 30.09.2004.

Navrhovateľ neúplným podaním zo dňa 07.07.2011 / čl.94/ , ktoré podanie by svojim obsahom mohlo byť zmenou návrhu podľa § 95 ods.1 OSP rozšíril len skutkové vymedzenie právnej ochrany v súvislosti s porušením zásady rovnakého zaobchádzania / § 9 ods.4 antidiskriminačného zákona / aj o náhradu vecnej škody podľa osobitných predpisov pri absencii žalobného petitu k náhrade vecnej škody v tomto podaní zo dňa 07.07.2011 a zároveň nemajetkovú ujmu odôvodnil znížením ľudskej dôstojnosti, ohrozením zdravia a stratou zamestnania.

Náhradu vecnej škody navrhovateľ vyčíslil sumou celkom 23 844,- eur ako náhrada za:

1/ nutnej kúpy staršieho OMVC za kúpnu cenu 33 320,- eur

2/ odpredaj garáže pre insolventnosť navrhovateľa za kúpnu cenu 4 980,- eur

3/ ušlý zisk z predaja garáže vo výške 1 660,- eur

4/ nutná kúpa OMV na úver 12 300,- eur

5/ financovanie pohonných hmôt od 10/2005 za celkom 78 mesiacov vo výške 1 584,- eur

Na preukázanie výšky vyčíslenej vecnej škody pripojil k tomuto podaniu listinné dôkazy:

- kúpno-predajnú zmluvu zo dňa 3.6.2002 / čl.95/

- kúpnu zmluvu zo dňa 21.01.2008 / čl.96/

- znalecký posudok č.85/2004 znalca z odboru stavebníctvo, oceňovanie nehnuteľností I.. L. B. / čl.97/

- zmluvu o spotrebnom úvere číslo: UZF/08/90203 zo dňa 22.1.2008 / čl.98/

- príjmový pokladničný doklad + predpis splátok úveru / čl.99/

- platobný doklad / čl.100/

Na preukázanie rozsahu nemajetkovej ujmy pripojil k tomuto podaniu ďalšie listinné dôkazy:

- k strate ľudskej dôstojnosti fotografiu zobrazujúcu navrhovateľa po páde zo schodov / čl.102/

- k ohrozeniu zdravia navrhovateľa lekársku správu - nález / čl.101/

- k strate zamestnania pracovnú zmluvu, stanovisko, dodatok k pracovnej zmluve , rozviazanie pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa: L. D., F. Y. XXX / čl.103-106/.

Navrhovateľ v žalobnom petite v tomto podaní žiadal, aby súd primeraným zadosťučinením za spôsobenú nemajetkovú ujmu navrhovateľovi , ktorá sa nedá vyčísliť peniazmi zaviazal odporcu k náhrade nemajetkovej ujmy vo výške 25 000,- eur.

Na pojednávaní dňa 07.07.2011 súd v prítomnosti účastníkov konania vyzval navrhovateľa v zastúpení ustanoveného zástupcu s poukazom na rozpor o zmene žalobného petitu vo veci náhrady nemajetkovej ujmy zo sumy 15 000,- eur na sumu 25 000,- eur oproti skutkovému vymedzeniu vyčíslenej vecnej škody bez toho, aby navrhovateľ v písomnom podaní zo dňa 07.07.2011 uviedol, či s odkazom k § 80 písm. b) OSP navrhovateľ žiada, aby súd rozhodol aj o tejto povinnosti odporcu / žalobný petit/. Na dotaz navrhovateľ výslovne súdu uviedol, že netrvá pokiaľ ide o jeho písomné podanie zo dňa 07.07.2011 na postupe súdu podľa § 43 ods.1 OSP vo vzťahu k náhrade vecnej škody proti odporcovi vyčíslenej

vo výške 23 844,- eura a výslovne uviedol, aby súd o tomto jeho len skutkovo vymedzenom nároku v podaní zo dňa 07.07.2011 neprihliadal.

Po pripustení zmeny návrhu uznesením zo dňa 07.07.2011 / čl.107/ podľa § 95 ods.1 OSP súd ďalej pokračoval v konaní len o povinnosti odporcu zaplatiť navrhovateľovi náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 25 000,- eura.

Na prejednanie veci súd nariadil pojednávanie dňa 15.08.2011 / čl. 123- 127 / . Navrhovateľ v zastúpení ustanoveného zástupcu prednesom návrhu zotrval na skutkovom a právnom vymedzení návrhu na začatie konania o zaplatenie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch po pripustenej zmene návrhu o zaplatením sumy 25 000,- eur .Vo veci samej dôvodnosť uplatneného nároku voči odporcovi odôvodnil tvrdením, že predovšetkým vo vzťahu k rozhodnutiu odporcu zo dňa 20.07.2005 číslo:3265/2005-OPPK/KLD ako odvolací správny orgán voči rozhodnutiu ÚPSVaR BA, odbor sociálnych vecí a rodiny číslo: 2005/03496 zo dňa 15.04.2005, ktorým nebolo vyhovené žiadosti navrhovateľa zo dňa 05.04.2005 a nebol mu priznaný peňažný príspevok na kúpu OMV, toto rozhodnutie ponechal v platnosti. Diskriminačný prístup odporcu navrhovateľ vidí v tom, že v rovnakom období odporca iným svojim rozhodnutím občanom so ŤZP táto kompenzácia poskytnutá bola, o čo čom svedčia aj posudky, ktoré navrhovateľ dňa 7.07.2011 súdu predložil zároveň navrhovateľ predložil ďalšie dôkazy:

Posudok Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Bratislave zo dňa 16.06.2005 čl. 110-111

Posudok Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Bratislave zo dňa 3.03.2005 čl. 112 - 113

Posudok Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Bratislave zo dňa 7.07.2005 čl. 116-117

Žiadosť o peňažný príspevok OMV zo dňa 19.11. 2007 čl. 118

Stanovisko Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Bratislave k žiadosti o poskytnutie peňažného príspevku na kúpu OMV zo dňa 08.02.2008 čl. 119

Posudok Ústredia práce sociálnych vecí a rodiny 06.07.2005 čl. 120.

Na pojednávaní dňa 15.08. 2011 navrhovateľ predložil ďalšie listinné dôkazy ktoré žiadal vykonať: záznam lekára Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny, odboru posudkových činností v stanovenej funkčnej poruchy navrhovateľa zo dňa 15.06.2005 čl. 121.

žiadosť o prešetrenie podania navrhovateľa čl.122 zo dňa 22.11.2005

žiadosť na postúpenie anonymného podania čl. 123

Na pojednávaní dňa 15.08.2011 čl. 124 - 127 navrhovateľ zotrval na svojom návrhu. Na pojednávaní dňa 22.09.2011 čl. 169 - 170 navrhovateľ žiadal predložiť spisový materiál odporcu vo vzťahu k osobe R. T. narodený XX.XX.XXXX bytom P. X Q. číslo preukazu ZTP 169009 čl.163

Na pojednávaní dňa 22.09.2011 odporca v písomnom vyjadrení čl.164 - 166 poukázal na nález Ústavného súdu PL US 17/08-238 Ústavného súdu SR čl. 164 a k tomu pripojil:

posudok Úradu práce sociálnych vecí a rodiny zo dňa 01.03.2005 čl. 166

posudok Úradu práce sociálnych vecí a rodiny zo dňa 04.8.2005 čl. 167

posudok Úradu práce sociálnych vecí a rodiny zo dňa 02.008.2005 čl. 168

Na pojednávaní dňa 22.09.2011 čl.169-170 navrhovateľ ďalšie dôkazy nepredložil.

Na pojednávaní dňa 07.11.2011 čl. 173 navrhovateľ ďalšie dôkazy nepredložil.

Písomným podaným zo dňa 08.11.2011 čl. 176 navrhovateľ žiadal, aby súd uložil odporcovi povinnosť predložiť jeho rozhodnutia, ktorými v odvolacom konaní priznal iným osobám peňažný príspevok na kúpu OMV a zvýšené prídavky so zabezpečením OMV v období od 1/2003 do 10/2011, na základe ktorých možno dôvodne usudzovať, že k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania došlo. čl. 176

Ako dôkaz navrhovateľ pripojil rozhodnutie Ministerstva práce sociálnej práce a rodiny číslo 23087/2011-II/1 zo dňa 31.10.2011 čl. 177.

Podaním zo dňa 6.12.2011 čl.182 až čl.208 odporca na návrh navrhovateľa predložil súdu listinné dôkazy, v ktorých ako odvolací správny orgán rozhodoval vo vzťahu k iným subjektom o ich odvolaní proti rozhodnutiu Úradu práce sociálnych vecí a rodiny / 184 - 206/

Na pojednávaný dňa 12.12. 2011 čl.208 - 210 odporca namietal na návrh navrhovateľa vstup vedľajšieho účastníka do konania na odporcu, označeného ako právnickú osobu: Úrad práce sociálnych vecí a rodiny., skôr než súd takto označený subjekt vyzval , či má záujem o vstup do tohto konania.

Listom zo dňa 29.12.2011 čl.2013 Úrad práce sociálnych vecí a rodiny Bratislava oznámil súdu na jeho výzvu zo dňa 12.12.2011 čl.212, že nemá záujem o vstup do konania ako vedľajší účastník na strane odporcu.

Na pojednávaný dňa 27.02.2012 navrhovateľ predložil súdu písomné vyjadrenie zo dňa 27.02.2012 / čl. 231/ a ďalšie listinné dôkazy, v ktorých odporca ako odvolací orgán v správnom konaní rozhodoval vo veci peňažného príspevku na kúpu OMV :

rozhodnutie odporcu zo dňa 03.10.2005 čl.232 - 234
rozhodnutia odporcu zo dňa 02.11. 2005 čl.235 - 236
rozhodnutia odporcu zo dňa 26.07.2005 čl. 237. 238
rozhodnutia odporcu zo dňa 23.06.2005 čl. 239 - 240
rozhodnutie odporcu zo dňa 15.11.2005 čl. 241 - 242
rozhodnutie odporcu zo dňa 26.04.2004 čl. 243
rozhodnutie odporcu zo dňa 21.06.2004 čl. 244
rozhodnutie odporcu zo dňa 03.08.2004 čl.245 - 246
rozhodnutie odporcu zo dňa 12.09.2005 čl. 247- 248
rozhodnutie odporcu zo dňa 10.08.2005 čl. 249
rozhodnutie odporcu zo dňa 25.04.2005 čl. 250 - 251
rozhodnutie odporcu zo dňa 12.12.2005 č 12.12.2005 čl. 252-253
rozhodnutie odporcu zo dňa 15.06.2005 čl. 254-255

Na pojednávaní dňa 27.02.2012 odporca predložil súdu ako listinné dôkazy uznesenie Ústavného Súdu SR III. US 149/08-15 čl. 256-258, rozsudok Krajského súdu v Trenčíne čk:13S/4/2006/20 zo dňa 19.07.2006 číslo listu 259-260, rozsudok Krajského súdu v Trenčíne čk: 11S94/04/ zo dňa 09.03.2005 číslo listu 261 - 262, rozsudok Krajského súdu v Nitre čl:11S/34/2006-43 zo dňa 05.04.2006 číslo listu 263-265, rozsudok NSSR čk:4Sžso/34/2007 zo dňa 22.2.2008 číslo listu 266 - 268, rozsudok Krajského súdu v Bratislave čk: 2S 38/06-18 zo dňa 04.04.2007 číslo listu 269 - 271, rozsudok krajského súdu v Trenčíne čk: 13S/16/2006 - 23 zo dňa 22.05.2006 čl. 272-273, rozsudok Krajského súdu v Bratislave čk: 1S/61/2006- 114 zo dňa 20.11.2008 číslo listu 274- 276, rozsudok NSSR 4Sžso/8/2009 zo dňa 30.11,2009 číslo listu 277-280.

Pred otvorením pojednávania dňa 27.02.2012 / čl. 281 a nasl./ s prihladením na písomné vyjadrenie založené v spise na čl. 213, súd konštatuje, že takto označený vedľ. účastník na strane odporcu neprejavil procesný záujem vstupu do konania ako vedľajší účastník na strane odporcu.

Po otvorení pojednávania navrhovateľ zotrval na podanom návrhu voči odporcovi, k doterajším prednesom a vyjadreniam k prejednávanej veci, opisu rozhodujúcich skutočností, ktorými odôvodňoval postupom odporcu svoju diskrimináciu túto ďalej doplnil len o ďalšie rozhodnutia vydané odporcom, bez bližšieho zdôvodnenia.

Odporca žiadal návrh zamietnuť z totožných skutkových a právnych dôvodov, ako boli obsiahnuté v jeho vyjadreniach vo veci samej, svoje vyjadrenie ďalej doplnil tak, že voči uplatnenému nároku navrhovateľa vzniesol námietku premlčania podľa § 100 ods. 1 OSP v spojení s § 101 OSP, nakoľko odporca má za to, že navrhovateľ včas vo všeobecnej 3 roč. premlčacej dobe neuplatnil svoje právo na náhradu nemajetkovej ujmy titulom diskriminácie postupom a rozhodnutím odporcu, zároveň odporca vychádzal z ustálenej judikatúry súdov SR podľa ktorej aj nemajetková ujma sa premlčuje vo všeobecnej 3 ročnej premlčacej dobe. Odporca má za to, že počiatok tejto všeobecnej premlčacej lehoty začal plynúť počínajúc dňom 30.júla 2005, rozhodnutie odporcu bolo doručené do vlastných rúk navrhovateľovi dňa 29.07.2005 a premlčacia lehota uplynula dňa 30.07. 2008.

Pokiaľ ide o listinné dôkazy, ktoré predložil navrhovateľ súdu na preukázanie diskriminácie svojej osoby postupom a rozhodnutím odporcu v prejednávanej veci odporca poukázal na to, že všetky tieto listinné dôkazy, obsahujúce rozhodnutia odporcu sú rozhodnutiami procesného charakteru a nijako nepreukazujú rozhodnutie odporcu vo veci samej. Odporca zároveň poukázal aj na nález Ústavného súdu SR č. Uznesenie IIIS ÚS 149/08-15 zo dňa 14.05.2008 a v tomto odôvodnení svojej obrany poukázal na stranu 5 cit. uznesenia, podľa ktorého sa má za to, že samotná skutočnosť, že iná fyzická sa nachádza v porovnateľnej situácii nie je sama o sebe skutočnosťou preukazujúcou diskrimináciu, pretože zdravotný stav, resp. zdravotné postihnutie je tak vysoko individualizovanou kategóriou, že fakticky "porovnateľná situácia" u rozdielnych osôb nemôže nastať.

Ďalej na podporu svojej obrany odporca predložil súdu rozhodnutia rôznych Krajských súdov SR, ktoré preskúmavali zákonnosť rozhodnutia odporcu ako správneho orgánu, ktorým nepriznal peňažné príspevky na kúpu osobného motorového vozidla fyzickým osobám v obdobnej, resp. porovnateľnej situácii, v ktorej bol navrhovateľ, zároveň ku ktorým pripojil aj 2 rozsudky NS SR, v ktorých konal ako odvolací súd voči rozhodnutiam KS ako súdov prvého stupňa.

Súd nariadil v prejednávanej veci dňa 27.02.2012 doplnenie dokazovania podľa § 120 ods. 1 OSP dôkazom listín tvoriacich spis ich prečítaním podľa § 129 ods. 1 OSP s prihliadnutím na už vykonané dôkazy na pojednávaní dňa 15.08.2011 a dňa 22.09.2011, na pojednávaní ktorom navrhovateľ znovu potvrdil súdu, že touto žalobou uplatňuje náhradu nemajetkovej ujmy za diskrimináciu odporcu, ktorou sa mal podľa navrhovateľa dopustiť voči jeho osobe výlučne len svojim rozhodnutím, rozhodnutie Ústredia práce sociálnych vecí a rodiny zo dňa 20.07.2005 číslo: 3265-OPPK/KLD /čl.14 - 15/, ktorým zamietol jeho odvolanie voči rozhodnutiu UPSVaR v Bratislave, pričom ani z vylúčením navrhovateľa ako účastníka konania podľa § 131 ods.1 O.s.p. na pojednávaní, súd okrem jeho všeobecných subjektívnych tvrdení bez ďalšieho preukázania zhoršenia jeho zdravotného stavu vo vzťahu k tomuto rozhodnutiu, navrhovateľ nepredložil, neoznačil a ani neuviedol žiadne dôkazy. Ani na pojednávaní dňa 27.02.2012 súd zo žiadnych listinných dôkazov predložených navrhovateľom predovšetkým:

a/ posudok Okresného úradu Bratislava III, zo dňa 14.09.2001, na základe ktorého sa navrhovateľovi ako občanovi s ťažkým zdrav. postihnutím v oblasti mobility konštatuje, že je odkázaný na individuálnu prepravu osobným motorovým vozidlom, tento posudok je zo dňa 14.09.2001, kompenzácia sa v tejto oblasti navrhovateľovi nenavrhuje,

b/ rozhodnutie Okresného úradu Bratislava III zo dňa 24.09.2001, ktorým sa navrhovateľovi priznáva peňažný príspevok na kompenzáciu zvýš. výdavkov vo výške 35% zo sumy životného minima pre plnoletú fyzickú osobu, počínajúc od 01.05.2001 do odvolania, a to z opotrebovaním šatstva, bielizne, obuvi, a bytového zariadenia 15%, s prevádzkou osob. motorového vozidla vo výške 20%,

c/ posudok Okresného úradu Bratislava III zo dňa 26.06.2002, podľa ktorého N v oblasti mobility z mierou funkčnej poruchy 60% je odkázaný na individuálnu prepravu osob. motorovým vozidlom, kompenzácia sa v tejto oblasti nenavrhuje,

d/ rozhodnutie Okresného úradu Bratislava III zo dňa 23.08.2002, ktorým bola zamietnutá žiadosť navrhovateľa o poskytnutie peňažného príspevku na kúpu osob. mot. vozidla,

e/ posudok Krajského úradu v BA zo dňa 29.10.2002, podľa ktorého navrhovateľ ako občan s ťažkým zdravotným postihnutím má v oblasti mobility zníženú pohybovú schopnosť v dôsledku ŤZP, pohybuje sa za pomoci franc. barle, nie je schopný premiestniť sa k vozidlu verejnej hromadnej dopravy a železnici a v hromadnej doprave nastupovať, a udržať sa v nich počas jazdy, preto je odkázaný na individuálnu prepravu osob. mot. vozidlom, v súčasnosti prepravu zabezpečuje rodina, nenavrhuje sa kompenzácia,

f/ rozhodnutie Krajského úradu v BA zo dňa 07.11.2002, ktorým Krajský úrad v Bratislave odvolanie navrhovateľa zamietla, a napadnuté rozhodnutie OÚ BA III. potvrdzuje,

g/ rozhodnutie OÚ BA III. zo dňa 29.01.2003, ktorým upravuje pre navrhovateľa výšku peňažného príspevku na kompenzáciu zvýš. výdavkov hygienou, opotrebovaním šatstva, bielizne, obuvi, a byt. zariadenia a zabezpečením prevádzky mot. vozidla na sumu 700,-Sk mesačne,

h/ posudok OÚ BA III zo dňa 16.09.2003, podľa ktorého navrhovateľ je odkázaný na indiv. prepravu osob. mot. vozidlom, kompenzácia nie je navrhnutá, je vhodne kompenzovaný, vlastní osobné motorové vozidlo,

ch/ posudok ÚPSVaR, zo dňa 27.02.2004, je navrhovateľ občanom s ťažkým zdrav. postihnutím s mierou funkčnej poruchy 50%, v oblasti mobility odkázaný na indiv. prepravu osobným mot. vozidlom, kompenzácia nie je navrhovaná,

i/ posudok ÚPSVaR v Bratislave zo dňa 08.04.2005, je navrhovateľ občanom s ťažko zdrav. postihnutím 50% miera funkčnej poruchy v oblasti mobility, sa konštatuje, že pri chôdzi používa franc. barlu, prepravuje sa pravidelne na občianske aktivity osobným mot. vozidlom a je odkázaný na indiv. prepravu osobným mot. vozidlom, s kompenzáciou peňažným príspevkom v oblasti zvýš. výdavkov,

j/ rozhodnutie ÚPSVaR v Bratislave zo dňa 15.04.2005, ktorým nevyhovuje žiadosti navrhovateľa zo dňa 05.04.2005 na peňažný príspevok na kúpu osob. mot. vozidla, a to na základe posudku ÚPSVaR č. 2005/0216-ZKV zo dňa 08.04.2005,

k/ rozhodnutie ÚSTREDIA PRÁCE SOC. VECÍ A RODINY zo dňa 20.07.2005, ktorým ako odvolací správny orgán ponechal v platnosti prvostupňové rozhodnutie zo dňa 15.04.2005, v časti nepriznania peňažného príspevku na kúpu osobného mot. vozidla, (č.l. 3-15),

l/ listiny pripojené k vyjadreniu odporcu k návrhu zo dňa 18.05.2011, č.l. 69-79,

m/ rozhodnutie Ústredia práce soc. vecí a rodiny zo dňa 21.10.2008, ktorým zamietol odvolanie navrhovateľa a potvrdil rozhodnutie ÚPSVaR v Bratislave, odbor soc. vecí a rodiny o priznanie peňažného príspevku na kompenzáciu zvýšených nákladov súvisiacou so zabezpečením prevádzky osob. mot. vozidla, rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 31.10.2008 a k nemu nadväzujúci posudok zo dňa 13.10.2008, z odôvodnenia ktorého na strane 3 druhý odsek odôvodnenia vyplýva, že navrhovateľ nespĺnil základnú podmienku pre navrhnutie peňažného príspevku na kúpu osob. mot. vozidla a peňažného príspevku na kompenzáciu zvýš. výdavkov súvisiacich s prevádzkou osob. mot. vozidla,, nakoľko v zmysle § 17 Zák. o soc. pomoci musí byť odkázaný na individuálnu prepravu osobným motorovým vozidlom,

n/ rozhodnutie Ústredia práce soc. vecí a rodiny zo dňa 04.05.2010, právoplatnosť 19.05.2010, ktorým zrušil rozhodnutie ÚPSVaR v Bratislave, zo dňa 14.07.2008, a vec vrátil na nové prejednanie a rozhodnutie,

o/ rozsudok KS v Bratislave č.k. 2S/301/06-64 zo dňa 03.10.2007, ktorým KS v Bratislave zamietol žalobu navrhovateľa proti odporcovi Ústredie práce. Soc. vecí a rodiny o preskúmanie zákonnosti jeho rozhodnutie sp. zn. č. AA/2006-02218-OPPK-dv zo dňa 09.02.2006, rozsudok nadobudol podľa opatrenej doložky právoplatnosť dňa 14.11.2007, (č.l. 75-77),

p/ rozhodnutie Ústredia práce soc. a rodiny zo dňa 09.02.2006, právoplatnosť 15.02.2006, ktorým zamietol odvolanie navrhovateľa a rozhodnutie ÚPSVaR v Bratislave č. 2005/05937 zo dňa 11.10.2005, ktorým nebolo vyhovené žiadosti navrhovateľa na priznanie peňažného príspevku na kúpu osobného mot. vozidla potvrdil,

r/ posudok Ústredia práce soc. vecí a rodiny, zo dňa 30.01.2006, ktorým navrhovateľovi ako občanovi s ťažkým zdravotným postihnutím 50%-nou mierou poruchy sa v oblasti mobility konštatuje, že má sťaženú pohybovú schopnosť, telesné postihnutie ho obmedzuje v mobilite, je schopný samostatnej chôdze na dlhšie vzdialenosti pomocou franc. barle, na prepravu je schopný používať prostriedky verej. dopravy, dokáže sa premiestniť k vozidlu MHD, nastúpiť, vystúpiť, udržať, zvládnuť iné situácie v prostriedkov verej. hrom. dopravy, nie je odkázaný na indiv. prepravu,

s/ listiny predložené navrhovateľom na pojednávaní dňa 20.06.2011 vo vzťahu k iným subjektom ako k osobe navrhovateľa s porovnateľným zdrav. postihnutím a rovnakou mierou funkčnej poruchy vo výške 50% ide o 4 posudky a jeden posudok zo dňa 30.09.2004 s návrhom na kompenzáciu peňažným príspevkom na kúpu osobného mot. vozidla z dôvodu ťažkého zdrav. postihnutie 50% v oblasti mobility, pohybuje sa pomocou paličky, nosí bedrový pás a kolenné ortézy (č.l. 88), v ktorých ÚPSVaR v Bratislave vo všetkých navrhuje tieto osoby kompenzovať peňažným príspevkom buď s prevádzkou osobného motorového vozidla, ani v jednom z týchto listinných dôkazov nie je konštatované priznanie príspevku zo zabezpečením kúpy osobného motorového vozidla,

š/ listiny predložené navrhovateľom na pojednávaní dňa 07.07.2011, kúpno-predajná zmluva č.l. 95, medzi predávajúcim J. U. a navrhovateľom ako kupujúcim, predmetom kúpy je osobné mot. vozidlo zn. Škoda Favorit EČ: BAC 45-53 zo dňa 03.06.2002, kúpna zmluva medzi navrhovateľom ako predávajúcim a S. G. ako kupujúcim, predmetom je garáž -U. súp. Č. 11958 za kúpnu cenu 130 000,-Sk, a k nej pripojený znal. posudok č. 85/2004, podľa ktorého všeobecná hodnota predmetu kúpy bola 178 030,-Sk, t/ zmluva o spotrebnom úvere č. UZF/08/90203 zo dňa 22.01.2008 uzavretá veriteľom ČSOB Leasing a.s. a navrhovateľom, predmetom bolo prefinancovanie ojazdeného motorového vozidla zn. RENAULT megane scenic, kúpna cena 305 000,-Sk, a k nemu viažúci sa splátkový kalendár a príjmový pokladničný doklad o zaplatení časti kúpnej ceny vopred,

ť/ ukončenie úverovej zmluvy ku dňu 29.01.2011,

u/ lekárska správa L.. U. R. chirurg zo dňa 27.06.06 navrhovateľ spadol v električke večer 23.06.2006, lekársky nález L.. R. P., neurológ zo dňa 16.11.2010, pre závrat opakovane spadol, t.č. po úraze hlavy 02.10.2010, + k nemu pripojená fotografia na č.l. 102 zobrazujúca navrhovateľa a jeho hematóm,
ú/ prac. zmluva navrhovateľa ako zamestnanca so zamestnávateľom L. D. zo dňa 31.01.2005 uzavretá na dobu neurčitú, s nástupom do práce 01.02.2005, na pracovné miesto hudobný manager, s opisom prac. činnosti pod bodom 3. tejto zmluvy,
v/ stanovisko zamestnávateľa N L. D. (dodatok k prac. zmluve, s dojednaním miesta výkonu práce, pracovisko: F. Y., a dojednanie prac. času 2 hodiny denne 2-3 krát týždenne, (č.l. 104,105,106),
z/ na pojednávaní prečítaním listinných dôkazov N dňa 15.08.2011, ide o 4 posudky ÚPSVaR v BA, pre iné fyzické s rovnakou mierou funkčnej poruchy a s obdobnou zníženou pohybovou schopnosťou, ktorým bol navrhnutý peňažný príspevok na kúpu osobného mot. vozidla,
ž/ listiny predložené odporcom na pojednávaní dňa 15.08.2011 (č.l. 121-123), ide „ o záznam lekára odboru posudkovej činnosti k stanoveniu miery funkčnej poruchy navrhovateľovi“, zo dňa 15.06.2005, ktorým bola určená miera funkčnej poruchy 50% a zároveň na základe doloženej fotodokumentácie je N schopný používať prostriedky hromadnej dopravy, príp. s pomocou franc. barle, prísť na zastávku, nastúpiť a vystúpiť aj zvládnuť iné situácie pri hromadnej doprave, odpoveď na postúpenie anonymného podania Mestská časť BA- Nové Mesto zo dňa 17.12.2007 z obsahu ktorého vyplýva, že táto anonymná sťažnosť bola vybavená a od roku 2006 vyhradené parkovanie navrhovateľovi nepredĺžili,
x/ spis Úradu práce soc. vecí a rodiny BA, č. spisu 5052/SÚ (č.l. 130-156), z tohto spisu vyplýva na strane 131 doručka adresovaná do vlastných rúk navrhovateľovi o prevzatí rozhodnutia odporcu dňa 29.07.2005, ktoré rozhodnutie vydané odporcom dňa 20.07.2005 je na č.l. 132-134. zároveň súčasťou tohto spisu je posudok odporcu zo dňa 06.07.2005, č.l. 136, ako aj listiny tvoriace tento spis od č.l. 137 - 159,
y/ listiny predložené navrhovateľom na pojednávaní dňa 20.09.2011, č.l. 163-168. Na č.l. 163 navrhovateľ zároveň žiada doplniť dokazovanie predložením úplného spisového materiálu o priznaní kompenzácie ťažkého zdrav. postihnutie osobe R. T., bytom P. X, Q. č. preukazu ZTP: 169009,
ý/ listiny predložené odporcom na pojednávaní dňa 20.09.2011, č.l. 164-168. Na č.l. 164 až 166 súd konštatuje, že ide o doplnenie vyjadrenia odporcu vo veci samej, ktoré vyjadrenie zároveň poukazuje rovnosť zaobchádzania vo vzťahu k iným občanom a to vo vzťahu k č. 2005/104K a nasl., tak ako sú vymedzené na strane 3,4,5 vyjadrenia odporcu a k nim pripojené posudky č.l. 166-168, a listinný dôkaz pripojený k žiadosti navrhovateľa zo dňa 08.11.2011 č.l. 187 rozhodnutie Ministerstva práce, soc. vecí a rodiny SR, zo dňa 31.10.2011, ktorým na základe odvolania navrhovateľa proti odpovedi na žiadosť o sprístupnenie informácie tejto jeho žiadosti vyhovel. Na tento dôkaz súd neprihliadal, nakoľko nemal vzťah k predmetu prejednávanej veci.

Podľa § 2 ods. 1 Zák. č. 365/2004 Z.z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou a o zmene a doplnení niektorých zákonov (antidiskriminačný zákon) dodržiavanie zásady rovnakého zaobchádzania spočíva v zákaze diskriminácie z dôvodu pohlavia, náboženského vyznania alebo viery, rasy, príslušnosti v národnosti alebo etnickej skupine, zdravotného postihnutia, veku, sexuálnej orientácie, manželského stavu a rodinného stavu, farby pleti, jazyka, politického alebo iného zmýšľania, národného alebo sociálneho pôvodu, majetku, rodu alebo iného postavenia.

Podľa § 2a ods. 2 cit. ust., priama diskriminácia je konanie alebo opomenutie, pri ktorom sa s osobou zaobchádza menej priaznivo, ako sa zaobchádza, zaobchádzalo alebo by sa mohlo zaobchádzať s inou osobou v porovnateľnej situácii.

Podľa § 2a ods. 3 cit. ust., nepriama diskriminácia je navonok neutrálny predpis, rozhodnutie, pokyn alebo prax, ktoré znevýhodňujú osobu v porovnaní s inou osobou; nepriama diskriminácia nie je, ak takýto predpis, rozhodnutie, pokyn alebo prax sú objektívne odôvodnené sledovaním oprávneného záujmu a sú primerané a nevyhnutné na dosiahnutie takéhoto záujmu.

Podľa § 5 ods. 1 cit. zákona, v súlade so zásadou rovnakého zaobchádzania sa v sociálnom zabezpečení zdravotnej starostlivosti, pri poskytovaní tovarov alebo služieb a vo vzdelávaní zakazuje diskriminácia osôb z dôvodov podľa § 2 ods. 1.

Podľa § 5 ods. 2 písm. a) cit. zákona, zásada rovnakého zaobchádzania podľa ods. 1 sa uplatňuje len v spojení s právami osôb ustanovenými osobitnými zákonmi v oblastiach prístupu a

poskytovania sociálnej pomoci, sociálneho poistenia, starobného dôchodkového poistenia, doplnkového dôchodkového poistenia, štátnej sociálnej podpory a sociálnych výhod.

Podľa § 9 ods. 2 cit. zákona, každý sa môže domáhať svojich práv na súde, ak sa domnieva, že je alebo bol dotknutý na svojich právach, právom chránených záujmoch a slobodách nedodrzaním zásady rovnakého zaobchádzania. Môže sa najmä domáhať, aby ten, kto nedodržel zásadu rovnakého zaobchádzania, upustil od svojho konania, ak je to možné, napravil protiprávny stav alebo poskytol primerané zadosťučinenie.

Podľa § 9 ods. 3 cit. ustanovenia, ak by primerané zadosťučinenie nebolo dostačujúce, najmä ak nedodrzaním zásady rovnakého zaobchádzania bola značným spôsobom znížená dôstojnosť, spoločenská vážnosť alebo spoločenské uplatnenie poškodenej osoby, môže sa tá domáhať aj náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Sumu náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej nemajetkovej ujmy a všetky okolnosti, za ktorých došlo k jej vzniku.

Rovnosť ľudí je ideálom, ku ktorému sa v súčasnosti hlásia všetky civilizované a demokratické krajiny sveta a tiež spoločenstvá všetkých civilizovaných a demokratických štátov. Ústavy a zákony jednotlivých krajín obsahujú ustanovenia, podľa ktorých sú si všetci ľudia rovní vo svojej dôstojnosti a vo svojich právach a zakazujú diskrimináciu na základe dôvodov, akými sú napríklad pohlavie, farba pleti, vek, rod, sexuálna orientácia, majetok, sociálny pôvod, zdravotné postihnutie, príslušnosť k národnostnej alebo etnickej skupine, náboženstvo alebo iné postavenie.

Požiadavka na rovnosť ľudí a zákaz diskriminácie je zakotvená aj vo viacerých medzinárodných dokumentoch. Je obsiahnutá napríklad vo Všeobecnej deklarácii ľudských práv prijatej na pôde OSN v roku 1948 či v Medzinárodnom dohovore o občianskych a politických právach z roku 1966 a v Medzinárodnom dohovore o hospodárskych, sociálnych a kultúrnych právach z toho istého roku. Zákaz diskriminácie tiež nájdeme v Dohovore o odstránení všetkých foriem rasovej diskriminácie z roku 1965 a v Dohovore o odstránení všetkých foriem diskriminácie žien z roku 1979, prijatých na pôde OSN. Členské štáty OSN diskrimináciu zakazujú aj prostredníctvom Dohovoru o právach dieťaťa z roku 1989. Zákaz diskriminácie je rovnako zakotvený aj v Európskom dohovore o ochrane ľudských práv a základných slobôd prijatom v roku 1950 na pôde Rady Európy, a to pri výkone všetkých práv, ktoré tento dohovor priznáva. Požiadavku na rovnosť a zákaz diskriminácie zakotvujú aj dokumenty prijaté na pôde iných medzinárodných organizácií (napríklad dohovory prijaté na pôde Medzinárodnej organizácie práce). Rovnosť pred zákonom a zákaz diskriminácie sú tiež obsiahnuté v Charte základných práv Európskej únie z roku 2000. Napriek zakotveniu princípu rovnosti zákazu diskriminácii v mnohých vnútroštátnych aj medzinárodných dokumentoch si všetci ľudia v reálnom živote nie sú rovní. Často sa stretávame s prejavmi, ktoré niektorým ľuďom bránia žiť život podľa vlastných predstáv a ktoré im v porovnaní s ostatnými bránia plnohodnotne využívať svoj ľudský potenciál. Títo jednotlivci sú obmedzovaní na svojich právach v rôznych oblastiach života. V zamestnaní napríklad tým, že im nie sú sprístupnené určité povolania alebo pracovné pozície, prípadne tým, že sú odmeňovaní nižšou mzdou než ich kolegyne a kolegovia, hoci vykonávajú rovnakú prácu, v škole napríklad tým, že im je venovaná menšia pozornosť a starostlivosť ako zvyšku triedy alebo aj tým, že sa do niektorých vzdelávacích inštitúcií ani nedostanú, v prístupe k službám napríklad tým, že ich v niektorých obchodoch alebo reštauráciách odmietnu obslúžiť alebo im do nich dokonca nie je umožnené vstúpiť, v zdravotnej starostlivosti, v účasti na politickom živote a v mnohých ďalších oblastiach. Spomínané prejavy sú väčšinou podmienené iracionálnymi dôvodmi a zväčša sa týkajú vlastností alebo daností, za ktoré dotknutí jedinci nemôžu. Často prenikajú najzraniteľnejších osobných sfér jednotlivcov a nezriedka poškodzujú ich ľudskú dôstojnosť. Sú to prejavy diskriminácie.

Diskrimináciu by sme jednoducho mohli nazvať znevýhodňovaním alebo obmedzovaním jednotlivca alebo skupiny osôb, ktoré sa deje z dôvodu ich pohlavia, rasy, farby pleti, jazyka, veku, sexuálnej orientácie, viery, náboženstva, politického či iného zmýšľania, národného alebo sociálneho pôvodu, príslušnosti k národnosti alebo etnickej skupine, majetku, rodu alebo iného postavenia. Veľmi často sa stáva, že znevýhodňovanie jednotlivca alebo skupiny osôb na základe uvedených dôvodov vedie k neopodstatnenému zvýhodňovaniu iných osôb alebo skupín, ktoré by inak tieto výhody nezískali. Napríklad tým, že ženy v minulosti nedisponovali volebným právom, boli muži zvýhodnení v presadzovaní svojich cieľov bez obmedzení inými požiadavkami a záujmami než svojimi vlastnými.

Iným príkladom je situácia, keď je príslušníckam a príslušníkom etnických skupín bezdôvodne obmedzený alebo odoprený prístup k právam v rôznych oblastiach (napríklad spomínané práva v oblasti zamestnania). Vtedy si tieto práva uplatňuje niekto, kto by ich za existencie spravodlivých a rovnakých podmienok nezískal. Nezriedka sa tiež stáva, že jednotlivci sú diskriminovaní na základe niekoľkých dôvodov súčasne - napríklad rómska žena môže byť naraz diskriminovaná z dôvodu svojho pohlavia a z dôvodu svojej etnickej príslušnosti, a niekedy aj z dôvodu veku či sexuálnej orientácie.

Diskriminácia môže mať rôzne podoby. Môže sa prejavovať ako porušenie zákona, ktorého následkom býva upieranie práv jednotlivcom napríklad v oblasti vzdelávania, bývania, pracovného uplatnenia, poskytovania služieb, zdravotnej starostlivosti alebo sociálnej ochrany.

Diskriminácia však môže prameniť aj z dodržiavania zákona, ktorý sám o sebe môže porušovať princíp rovnosti., čo však v prejednávanej veci nemožno konštatovať.

Diskriminácia je v spoločnosti často veľmi hlboko zakorenená a nezriedka sa v prípade jej výskytu nepodarí nájsť konkrétnych „vinníkov“. Často preniká do mnohých sfér života spoločnosti a má svoje pevné štrukturálne zázemie. Dokonca sa mnohokrát stáva, že ani jej samotné obeť si jej existenciu celkom neuvedomujú. Navyše, obeť diskriminácie často patria k najzraniteľnejším skupinám obyvateľstva a iniciovanie súdneho alebo iného konania pre ne predstavuje neriešiteľný problém. Preto sa v poslednej dobe, aj v súvislosti s antidiskriminačnou politikou Európskej únie, často hovorí o tom, že štáty sa nemôžu spoliehať len na skutočnosť, že v ich legislatíve je diskriminácia zakázaná a že sú v nej zakotvené právne prostriedky ochrany, ktoré jednotlivci môžu použiť. Dôraz sa začína klásť na to, aby štáty prevzali iniciatívu a preventívne pôsobili na všetky sféry života spoločnosti, v ktorých diskriminácia a nerovnaké zaobchádzanie pre mnohých ľudí predstavujú vážnu prekážku pri plnohodnotnom využívaní svojho potenciálu a uplatňovaní si svojich práv.

Základný rámec, ktorý na území Slovenskej republiky zakotvuje princíp rovnosti a zákazu diskriminácie, predstavuje Ústava Slovenskej republiky. Ústava v článku 12 stanovuje, že ľudia sú slobodní a rovní v dôstojnosti i v právach. Tiež hovorí, že základné práva a slobody sa na území Slovenskej republiky zaručujú všetkým bez ohľadu na pohlavie, rasu, farbu pleti, jazyk, vieru a náboženstvo, politické či iné zmýšľanie, národný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnosti alebo etnickej skupine, majetok, rod alebo iné postavenie. Nikoho nemožno z týchto dôvodov poškodzovať, zvyhodňovať alebo znevýhodňovať.

Slovenská republika je navyše signatárom všetkých medzinárodných dohovorov, čím sa zaviazala rešpektovať princíp rovnosti všetkých ľudí a zákaz diskriminácie tak, ako ich zakotvujú medzinárodné dokumenty.

Aj v súvislosti s členstvom v Európskej únii má Slovenská republika povinnosti v oblasti boja proti diskriminácii. Takzvaným antidiskriminačným zákonom - teda zákonom č. 365/2004 Z. z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou (s účinnosťou od 1. júla 2004) - Slovenská republika transponovala dve smernice, ktoré vytvárajú rámec pre boj proti diskriminácii zakotvením zásady rovnakého zaobchádzania bez ohľadu na rasu, etnický pôvod, náboženstvo alebo vieru, zdravotné postihnutie, vek alebo sexuálnu orientáciu. .

Záber antidiskriminačného zákona a rozsah ním garantovanej ochrany pred diskrimináciou je však širší než je to v prípade spomínaných smerníc.

Antidiskriminačný zákon predstavuje v oblasti boja proti diskriminácii veľký zlom. Prvýkrát totiž na Slovensku existuje zákon, ktorý relatívne komplexne upravuje uplatňovanie zásady rovnakého zaobchádzania a ktorý ustanovuje prostriedky právnej ochrany v prípade jej porušenia (aj keď sa tento zákon dotýka len niektorých oblastí).

Antidiskriminačný zákon dodržiavanie zásady rovnakého zaobchádzania nedefinuje len ako zákaz diskriminácie z akéhokoľvek dôvodu, ale aj ako výkon práv a povinností, ktorý je v súlade s dobrými mravmi. Navyše, zákon za dodržiavanie zásady rovnakého zaobchádzania považuje aj preventívne správanie všetkých subjektov, ktoré sú v oblastiach upravených antidiskriminačným zákonom túto zásadu povinné dodržiavať - teda orgánov štátnej správy, orgánov územnej samosprávy, orgánov záujmovej samosprávy, fyzických a právnických osôb.

Preventívne správanie má spočívať v prijímaní opatrení na ochranu pred diskrimináciou, ak je možné prijatie takýchto opatrení požadovať vzhľadom na konkrétne okolnosti a možnosti osoby, ktorá má povinnosť dodržiavať zásadu rovnakého zaobchádzania.

Takto koncipovaná zásada rovnakého zaobchádzania - teda nielen ako zákaz diskriminácie, ale aj ako preventívne konanie - je veľmi dôležitá. V prvom z uvedených prípadov je totiž na obetiach diskriminácie, aby sa po tom, čo dôjde k diskriminačnému konaniu, sami domáhali nápravy a vynakladali na to nemalé prostriedky (čas, energiu, peniaze), ktoré sú navyše spojené s mnohými ďalšími bariérami (dĺžka súdneho konania a stres s ním spojený, neistota, ako konanie dopadne, strach, že súdiaca sa osoba sa po medializovaní prípadu nebude schopná zamestnať). V druhom prípade je už bremeno uplatňovania zásady rovnakého zaobchádzania nasmerované na osoby, ktoré sú povinné túto zásadu dodržiavať (teda napríklad zamestnávateľia, školy, orgány štátnej správy a samosprávy) a ktoré môžu koncepčne a systematicky zabezpečovať jej dodržiavanie. Hoci zákon hovorí, že povinné osoby majú túto preventívnu povinnosť len vtedy, ak je to možné od nich požadovať vzhľadom na konkrétne okolnosti a na ich možnosti, je dobré si uvedomiť, že týmito možnosťami nie sú len finančné alebo personálne možnosti, ale aj iné možnosti, ktoré odrážajú uvedomovanie si inakosti niektorých ľudí a ich práva na vlastnú dôstojnosť a sebarealizáciu a snahu o ich rešpektovanie. Inými slovami, synonymom pre možnosti nie sú vždy peniaze alebo iné zdroje.

Antidiskriminačný zákon poskytuje všeobecný rámec pre uplatňovanie zásady rovnakého zaobchádzania. Zákon najmä definuje základné pojmy ako zásada rovnakého zaobchádzania a diskriminácia, ustanovuje osoby, ktoré sú povinné zásadu rovnakého zaobchádzania dodržiavať, vymenúva oblasti, v ktorých existuje povinnosť dodržiavať túto zásadu (sústreďuje sa na oblasť sociálneho zabezpečenia, zdravotnej starostlivosti, poskytovania tovarov a služieb, na oblasť vzdelania a na oblasť pracovnoprávných vzťahov) a pri týchto oblastiach vymenúva dôvody, na základe ktorých sa zásada rovnakého zaobchádzania musí dodržiavať. Tiež zakotvuje výnimky zo zásady rovnakého zaobchádzania a podrobnosti o možnosti obrátiť sa so žalobou na súd v prípade jej nedodržania. Ďalšie zákony, ktoré zakotvujú povinnosť dodržiavať zásadu rovnakého zaobchádzania len rozširujú dôvody, ktoré nesmú byť dôvodmi diskriminácie a niektoré tiež zakotvujú ďalšie možnosti právnej ochrany.

Antidiskriminačný zákon vymenúva viacero typov konaní, ktoré považuje za diskrimináciu. Diskrimináciou je priama diskriminácia, nepriama diskriminácia, obťažovanie a neoprávnený postih. Diskrimináciou je tiež pokyn na diskrimináciu a nabádanie na diskrimináciu.

Priama diskriminácia je definovaná ako konanie alebo opomenutie konania, pri ktorom sa s osobou zaobchádza menej priaznivo, ako sa zaobchádza, zaobchádzalo alebo by sa mohlo zaobchádzať s inou osobou v porovnateľnej situácii. Priamou diskrimináciou je teda konanie, ktorým niekto priamo znevýhodňuje určitú osobu pre jej určitú vlastnosť alebo danosť. politickej strany.

Nepriama diskriminácia predstavuje navonok neutrálny predpis, rozhodnutie, pokyn alebo prax, ktoré znevýhodňujú osobu v porovnaní s inou osobou. Nepriama diskriminácia je teda niečo, čo navonok môže vyzeráť ako rovnaké zaobchádzanie, avšak pri bližšom skúmaní má diskriminačný efekt. Nepriama diskriminácia nemusí byť vždy protiprávna. Nepriamou diskrimináciou nie je, ak predpis, rozhodnutie, pokyn alebo prax, ktoré by inak predstavovali tento druh diskriminácie, sú objektívne odôvodnené sledovaním oprávneného záujmu a sú primerané a nevyhnutné na jeho dosiahnutie.

Rovnako sú koncipované aj ustanovenia, ktoré za diskrimináciu považujú aj diskrimináciu z dôvodu predchádzajúceho alebo predpokladaného zdravotného postihnutia alebo diskrimináciu z dôvodu pohlavnej alebo rodovej identifikácie.

Antidiskriminačný zákon obsahuje niekoľko výnimiek, pri uplatnení ktorých sa rozdielne zaobchádzanie nepovažuje za diskrimináciu.

Ak sa subjekt dotknutý porušením zásady rovnakého zaobchádzania neuspokojí s riešením, ktoré nasledovalo po podaní sťažnosti alebo ak sa rozhodne takúto sťažnosť nepodať, potom má každý, kto sa domnieva, že je alebo bol dotknutý na svojich právach, právom chránených záujmoch alebo slobodách, možnosť obrátiť sa na súd. Môže sa najmä domáhať, aby ten, kto zásadu rovnakého zaobchádzania porušil, upustil od svojho konania (teda napríklad prestal s obťažovaním alebo s

inými diskriminačnými praktikami), ak je to možné, napravil protiprávny stav alebo poskytol primerané zadosťučinenie (napríklad sa ospravedlnil). Ak by primerané zadosťučinenie nebolo dostačujúce, najmä ak nedodržaním rovnakého zaobchádzania bola značným spôsobom znížená dôstojnosť, spoločenská vážnosť alebo spoločenské uplatnenie dotknutej osoby, môže sa táto osoba domáhať aj náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Sumu takejto náhrady určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej nemajetkovej ujmy a na všetky okolnosti, za ktorých došlo k jej vzniku.

Ďalšou možnosťou, ktorá prichádza do úvahy v prípade, že sa určitá osoba domnieva, že diskriminačné konanie, ktoré bolo voči nej nasmerované, má za cieľ alebo následok zásah do jej ľudskej dôstojnosti, súkromia alebo občianskej cti, je možnosť obrátiť sa na súd s tzv.

žalobou na ochranu osobnosti. Takouto žalobou sa možno najmä domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby sa dotknutej osobe poskytlo primerané zadosťučinenie.

V prípadoch, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti, dotknutá osoba má tiež právo domáhať sa náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Výšku takejto náhrady by súd určil vždy s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu. V konaní o žalobe na ochranu osobnosti sa však na rozdiel od prípadov, kedy by súd rozhodoval o porušení zásady rovnakého zaobchádzania, neaplikuje obrátené dôkazné bremeno. Na druhej strane sa však žalobou na ochranu osobnosti možno domáhať nápravy v prípadoch, kedy by v konkrétnom prípade nebolo možné identifikovať porušenie zásady rovnakého zaobchádzania tak, ako je táto zásada zakotvená v antidiskriminačnom zákone (napríklad preto, že k diskriminácii by došlo v oblasti, pre ktorú antidiskriminačný zákon neukladá povinnosť dodržiavať zásadu rovnakého zaobchádzania).

Zhodnotením vykonaných dôkazov jednotlivo, ako aj v ich vzájomnej súvislosti a s prihliadnutím na všetko, čo za konania vyšlo najavo, dospel súd k záveru, že na strane odporcu nie je daná zodpovednosť za žiadne konanie v súvislosti so žiadosťami navrhovateľa od roku 2001 až do roku 2004, pretože vo vzťahu k žiadosťam navrhovateľa od ním vymedzeného časového obdobia odporca o žiadnej z jeho žiadostí nerozhodoval. V tomto rozsahu sa súd v celom rozsahu stotožnil s obranou odporcu o nedostatku vecnej pasívnej legitímácie odporcu v prejednávanej veci.

Pokiaľ navrhovateľ za konania predkladal súdu ďalšie rozhodnutia vydané odporcom, ktorými mal podľa tvrdenia navrhovateľa diskriminovať jeho osobu porušením zásady rovnakého zaobchádzania a v ktorých odporca rozhodoval výlučne ako odvolací správny orgán v rozsahu svojej pôsobnosti o oblasti sociálneho zabezpečenia o uplatnených právach iných osôb ako navrhovateľa v časovom období po vydaní rozhodnutia zo dňa 20.07.2005, súd na tieto listinné dôkazy neprihliadal, nakoľko z vykonania ich dokazovania súd zistil, že presahujúce rámec skutkového vymedzenia žalobného petitu navrhovateľa, na základe ktorého sa navrhovateľ cítil byť diskriminovaný v rozhodovacej činnosti odporcu v jeho rozhodovacej činnosti od roku 2001 do 20.07.2005.

Vo vzťahu k rozhodnutiu odporcu zo dňa 20.07.2005, ktorým rozhodnutím odporca potvrdil rozhodnutie Úradu práce sociálnych vecí a rodiny Bratislava, odboru sociálnych vecí a rodiny číslo 2005/03496 zo dňa 15.04.2005 má súd za to, že zo strany odporcu nedošlo týmto rozhodnutím k jeho diskriminačnému správaniu sa voči navrhovateľovi v súvislosti s nepriznaním navrhovateľom požadovanej kompenzácie jeho sťaženého zdravotného stavu v oblasti mobility. Aj súd je rovnako ako odporca toho názoru, že zdravotný stav fyzickej osoby, a obzvlášť zdravotné postihnutie fyzickej osoby je natoľko individualizovanou kategóriou, že fakticky porovnateľná situácia u rozdielnych osôb nemôže nastať. Dokonca v tomto rozsahu vykonaného dokazovania navrhovateľ porovnával svoj zdravotný stav so zdravotným stavom osôb aj s iným rozsahom postihnutia v oblasti motoriky.

Taktiež súd nezistil diskrimináciu navrhovateľa z dôvodu jeho iného postavenia, ktoré má spočívať v zdravotnom postihnutí. Za iné postavenie sa považuje určitá vlastnosť alebo danosť, ktorú jedna osoba má a iná osoba nemá, a ktorá je práve z tohto dôvodu diskriminovaná. Navrhovateľ podľa zistených dôkazov o.i. zo súdneho spisu tunajšieho súdu sp. zn. 44 C 32/2010 poberal sociálne výhody v podobe príspevku na bývanie, ošatenie, benzín a zľavu na stravovanie, na ktoré mal nárok ako osoba zdravotne postihnutá s prihliadnutím na jeho príjmy a potreby. Diskriminácia navrhovateľa z dôvodu iného postavenia - zdravotného postihnutia teda v konaní nebola zistená. V tejto súvislosti ani lekárska správa - nález o utrpení poranenia navrhovateľa pádom zo schodov električky a k nemu pripojená

fotografia zobrazujúca rozsah poranenia (čl. 101, čl. 102) nemá vecný súvis s predmetom prejednávanej veci, pretože toto poranenie navrhovateľovi vzniklo až dňa 23.06.2006.

Z týchto dôvodov súd návrh zamietol a keďže nebolo konštatované diskriminačné konanie odporcu voči navrhovateľovi, súd sa už nezaoberal podmienkami priznania primeraného zadosťučinenia v peniazoch, ktorého predpokladom je nedodržanie zásady rovnakého zaobchádzania, rovnako sa ďalej nezaoberal ani námietok premlčania, ktorá námietka by bola inak v prípade odôvodneného vzniku tohto práva v celom rozsahu dôvodná.

O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 142 ods.1 OSP a odporcovi, s plným úspechom v spore proti navrhovateľovi, ktorý úspech vo veci nemal žiaden náhradu trov konania nepriznal, keďže odporca sa prisúdenia náhrady trov voči navrhovateľovi výslovne vzdal s odôvodnením, že mu v konaní žiadne trovy nevznikli.

Poučenie:

Účastník môže napadnúť rozsudok súdu I. stupňa odvolaním (§ 201 O.s.p.).

Odvolanie sa podáva do 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, proti rozhodnutiu ktorého smeruje (§ 204 ods. 1, O.s.p.)

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 OSP) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda,

v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 OSP

b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a)

f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.